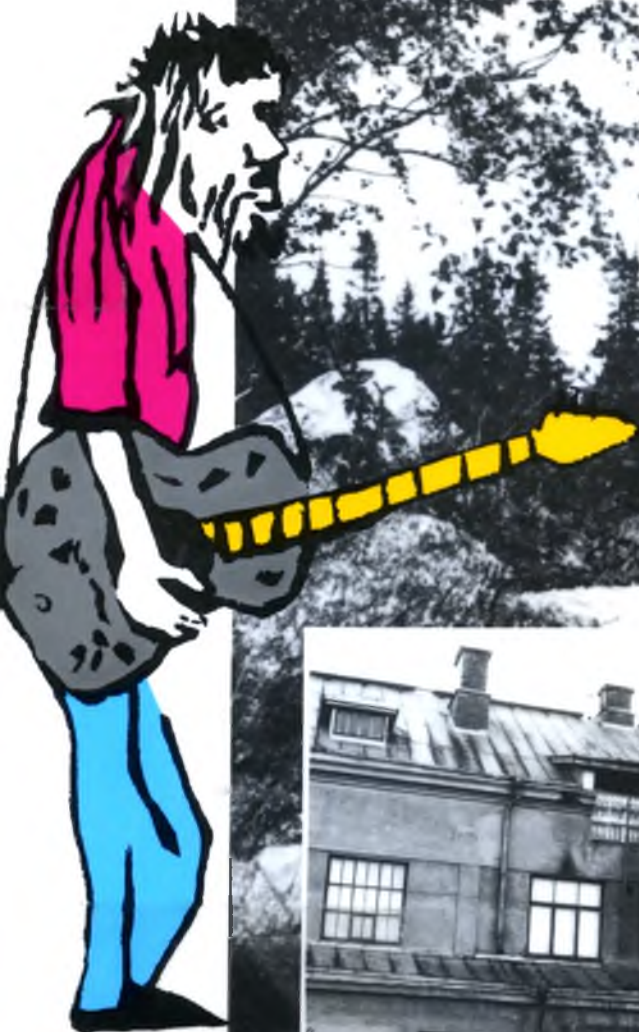

Rock in Vasa

Vaasa rokit

Fotot & grafiikka
Risto Järvenen

Vaasa rock it

Kaikkihan me tiedämme, että rockissa jos missään on muna. Olkoon sitten esittäjät vaikka naisia, niin rockin maskuliinisuutta ei käy kieltäminen. Alkusanastossa rock and roll tarkoittaa yhdyntää, sen tahtia ja laukeamista. Tähän pohjautuu koko rockrytmiikka ja kun se kuorittiin kapaloistaan sen tekivät nimenomaan miehet — naisilta kysymättä.

Näin on nähtävä ja rock 'n' roll -beat hakkaa painetta nivusiin. Mitä paikkakunta olisikaan ilman rocktoimintaa. Se on nuorten ja elämää kolunneiden kieli. Sillä putsataan ilmaa.

Rock puhaltelee pölyjä nurkista. Tiputtelee patsaita jalustoilta. Sillä on merkittävä tehtävänsä yhteiskuntakuvan peilinä. Se heijastaa ajanhenkeä kulissien takaa. Tekee siitä kosketeltavampaa. Avaa mahdollisuuksia. Ajaa yksilöitä henkilökohtaisiin ratkaisuihin. Piiloutuu massakulttuurin hepeniin, että saisi äänensä kuuluville.

Kuunnelkaamme tarkemmin mitä ilmassa leijuu. Rock 'n' roll huohottaa niskaan. Keksii hätävalheen. Puhuu selvää paskaa oikoteitä etsiessään. Sanoo asioita niin suoraan, että aidanseipäät kaatuisivat.

Rock on oikeutettua kapinaa.

And it goes on and on...

Risto Jalonen

Foto Risto Jalonen

Foto Risto Jalonen

Rockasialla olevaa laulavaa osastopäällikkö Erkki Mendelinia on kiittäminen tämän julkaisun alkusysäyksestä. Häneltä se idea alunperin lähti...

Foto Risto Jalonen

Ja se kehittyi hyvässä huomassa Vaasan kaupungin Pyöraverstaan Taidepajassa. Työnjohtaja Sven "Putte" Nymania on syyttämisen monesta muustakin seikasta kuin asioiden edistämisestä ja joustavuudesta.

Rockverstaan alakerrassa sijaitseva "Puten byroo" on päiväsaikaan kulttuurien kohtaustapaikka monessakin mielessä. Tästä tukikohdasta on saanut alkunsa moni nuorisokulttuuritoimintaa edistänyt hanke, niin kuin tamakin.

Foto Raimo Heino

Jalonen Risto Juhani tunnustautuu vastaavaksi toimittajaksi.

Wake up!

Play the ball

Kaikki on voitettavana

Vaasalaiseen rockelämään on saatava tuntuvaa lisäpotkua. Vuodet vierivät vauhdilla. Lunastamattomat lupaukset ja toteutumatta jääneet projektit eli yhteisyritysten voimattomuus on turhauttanut ihmiset. Aikaansaamattomuus on lyönyt leimansa. Vielä ei ole kuitenkaan vietetty yhteisideoinnin hautajaisia. Vuodet ovat kuitenkin koetelleet rockaktivistien huomisenuskoa ja paikkakuntaakohtainen toiminta on hiipumistaan hiipunut. Yhteistoiminnan lukkiutuneet liitokset natisevat. Ovatko vaasalaiset ikärokkarit kavunneet ikiomaan norsunluutorniinsa toisiaan kyttäämään, vai mistä oikein on kysymys? Ajoittaisesta apatiasta huolimatta vanhatkin parrat kyllä loppujen lopuksi saavat itsestään paljonkin irti, kunhan vain katsovat sen aiheelliseksi ja kunhan vain mahdollisuuksia siunaantuu. Resursseja on mutta osataanko niitä hyödyntää?

No, osataanpa hyvinkin ja tulostakin syntyy. Siitä kiistattomana todistuksena tämäkin kirjanen ja pisteitä toiminnallaan keräilee myös Welmu joka toimii monimuotoisena yhdistävänä lenkkinä vaasalaisella bändiareenalla. Keikkajärjestäjän roolissaan Welmu on ansainnut runsaita kiitoksia myös paikkakunnalla vierailleilta artisteilta, että kyllä sitä kelpaa Vaasaan keikalle tulla. Ja onhan täällä joitakin muitakin esiintymispaikkoja kuin Club 25...

— RJ

Foto Risto Jalonen

Foto Risto Jalonen

Perinteisin vaasalaisuus henkii saaristosta. Merihenki puhaltelee ilmettä ihmisiin ja tuulet tuntuvat musiikissakin.

On road again Wind blows and sound goes.

Rokilla on sanansa sanottavana

Ympäristöongelmien kuristaessa länsimaatkin yhä ahtaammalle muodostuu luonnosta yhä tärkeämpi kansallisomaisuus. Paikkakunnat joilla luonto on vielä puolellaan ovat avainasemassa ottaessaan vastuun ympäristönsä hyvinvoinnista. Yleismaailmallisesti ovat rockmuusikotkin tämän oivaltaneet ja pyrkineet kantamaan humanitäärisen kortensa kekoon.

Vaasa ympäristöineen on vielä vihreästi hyvinvoipa alue, joka olisi syytä panna visusti mieleen, että se myös sellaisena pysyy.

Rock 'n' rollkin kaipaa luontoon, enemmän kuin koskaan ennen.

Ja tämä on alkanut näkymään mm. elämää ymmärtävissä sanoituksissa, mutta kuinka paljon onkaan jäänyt sanomatta...

— RJ

Pieni johdanto teokseen

Rockin vaatteista löytyy sitä sun tätä — mitä sattuu ja niinhän se täytyy ollakin. Sekahaku pitää mielet vireinä. Pyörivä kivi hakee uomansa ja sen lieveilmiöillään on vaikuttava asemansa.

Rockkulttuuri on kansainvälistä omaisuutta, mutta pienemmissä ympyröissä ah, niin paikkakuntakohtaista. Kulmakuntien imagoissa sillä on vahva sanansa. Jokaisella tulkilla on näkemyksensä. Jokaisella julistajalla oikeutensa tulla kuulluksi. Emmekä nyt pikkusieluisesti takerru sellaiseen seikkaan kuin kuulijakunnan laajuuteen tai sanoman taajuuteen. Kaiken maailman rockpolitikointi jätettäköön massamedian heiniksi, mitä tämä julkaisu ei suurin surminkaan edusta.

Jos koskaan niin tässä ja nyt on käsillä kulttjulkaisu, joka sellaisenaan on varsin kaunis ele Vaasan kaupungilta. Sitä on kuitenkin pahoiteltava ettei näin ytimekkään suppeaan koosteeseen saatu millään muotoa enempää asiaa siististi tungetuksi.

Tähän on siis tyytyminen.

Julkaisun monenkirjava sisältö todistakoon sen, että materiaalin suhteen ei ole käytetty minkäänlaista valintaseulaa. Tietenkin oli myös seikkaperäisiä asioita jotka olivat olennaisia kirjasen runkoa muodostettaessa, mutta kaikki mukaan mahdutetut bändiesittelyt haastateluineen ovat lähestulkoon sattuman satoa ja näin ollen täysin paikallaan.

Samassa jostain kuului — hetkinen mitä täällä tapahtuu?

Ilmeisesti ei ollut tuokaan muistanut, että se voi olla pienestä puhelinsoitosta kii.

Siis jos ja kun vastaavia infoiskuja vielä tullaan järjestämään, niin kaikkien asialle vihkiytyneiden kannattaisi ehkä olla paremmin kuulolla...

Ja nyt minä pesen käteni.

— RJ

Myllykatu 18
65100 Vaasa

Koko hoidon talonmies
Max Bäckman on
monessa mukana

Numero josta asiat hoituvat
9.00—13.00 välisenä aikana
961/3253 727

Welmun toiminnanjohtaja
Tina-Marina Bäckman

Toimintasihteeri
Jari Helin

Foto Raimo Heinonen

Hiukka historiaakin on aina paikallaan ja tässäpä meillä eräs takavuosien merkki-paaluista niiltä ajoilta kun Welmusta sun Clubista ei vielä osattu haaveillakaan.

Siis, talvella 76 kävi Kevin Coyne bändeineen Vaasan kaupungintalolla konsertoimassa ja porukka oli enemmän kuin innoissaan kuten kuvasta näkyy.

Yläkuvassa itse maestro.
Alakuvassa legendaarisessa Animalsissa-kin musisoinut keyboardisti Zoot Money.

Foto Raimo Heinonen

Päiväunien tuolla puolen

Business on business ja sitähan ei tavallinen muusikko heti kohta ymmärräkään kuinka kiemuriaisia ovat markkinoinnin kuviot! Tarkoitan — jos sitä yleensä niin pitkälle pääsee, että moisia joutuu pohtimaan.

Esiintymiskokemuksen hankkiminen on kaiken A ja O, sillä se tärkein toimeentulovara piilee joka tapauksessa keikkamyynissä ja sen organisoimisessa on yllin kyllin tekemistä.

Kaikkensa on peliin satsattava, että tapahtumaan alkaisi — jos sittenkään ja siinähan sitä jo onkin ajattelemisen aihetta urakehitystä muovailtaessa.

Jos ja kun päästään levyntekoon käsiksi, niin on syytä muistaa, että ne rahavirrat mitä vaaditaan musiikkituotteen myymiseen ovat suhdannealtiita jos mitkään.

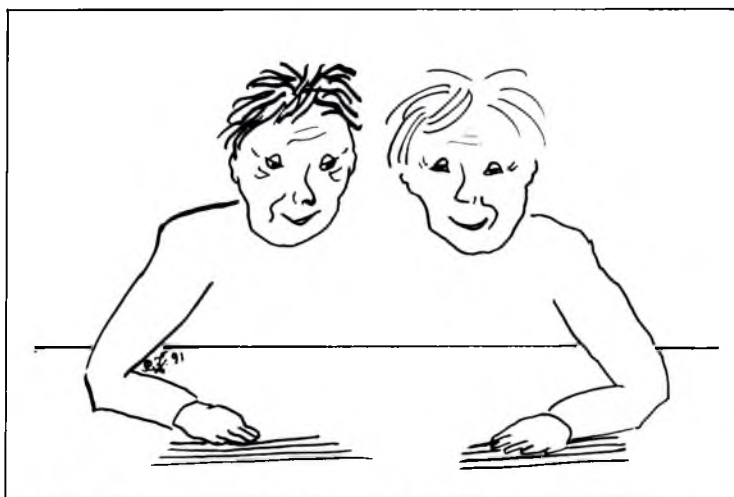
Tuollainen 10.000 myytyä LP-levyä ei välttämättä kerro mistään muusta kuin persaukisesti levytysporukasta, eikä levy-yhtiöiden rahantekokoneistossa tuollaisilla myyntiluvuilla paita kuin hieman tuotantokustannuksia, markkinointibudjetista puhumattakaan.

Levyjä on todella MYYTÄVÄ ennen kuin homma tuottaa.

Ja vaikka miten pitkästä alan uraputkesta voi rahallisesti pudota hyvinkin helposti. Alan kulut ja kulutus ovat täysin omaa luokkaansa. Tuottaja uhrautuu vain jos se kannattaa ja manageri laskee prosenttinsa bändin kuluista piittaamatta.

Luonnollisesti kaikki tällainen höpinä on täysin epäolennaista musiikin tekemisen perimmäisiä arvoja punnittaessa, joihin ei pidä businessistä sekoittaa.

— RJ

Tällaiset herrat päättävät usein rockbusineksistäkin.

Asialle altistuessaan tuottaja yrittää kaikkensa.

Managerilla on sanansa sanottavana.

Foto Raimo Heironen

Degeneroitunut rockrakennus

Foto Risto Jalonen

Sali odottaa seurakuntaa

Raastuvankatu 25

Hieman yli kymmenen vuotisen toimintansa kruunuksi, keväällä 90, Vaasan elävän musiikin yhdistys WELMU sai Raastuvankadulta käyttöönsä entisen ruotsinkielisen Pelastusarmeijan eli Frälsningsarmenin talon. Osa-aikaisesti tiloja käyttää myös Nuorisokahvila 88 yhdistys. Tuotapikaa tästä Frelsiksen tilasta muovautui se varsinaisen vaasalaisen elävän musiikiri hermokeskus — Club 25.

Tästä 146 paikkaisesta rockpyhätöstä on muodostunut jo enemmän kuin Vaasassa tunnettu käsite. Bändien välityksellä sen maine on kiirinyt — all around the Finland — halki Suomen ja sinne halutaan keikalle sen erinomaisen soveltuvuuden johdosta, sillä onhan se sentään eräs Suomen parhaista keikkapaikoista, ellei sitten paras...

Turha rehvasteluhan ei ole suotavaa, mutta tässä tapauksessa sellaista ei suinkaan pääse ilmeneämään, koska Vaasan klubi nyt vain sattuu olemaan Suomen oloissa poikkeuksellisen hyvin toimiva kokonaisratkaisu.

— RJ

Foto Risto Jalonen

Clubitiskillä Nuorisokahvilan toiminnanjohtaja Pertti Viitala

Foto Risto Jalonen

Päivälläkin hämyisää

Foto Risto Jalonen

Samoissa tiloissa toimitaan

Clubin lauteilla 91

Foto Risto Jalonen

Foto Risto Jalonen

Tekstissäkin mainitut: Kovaa kulkeva helsinkiläisryhmittymä Havana Blacks ja trubaduuri Dave Lindholm.

Takaisinkelausta

Vaasan elävän musiikin yhdistys syntyi kuumana rockvuonna 1979, jolloin elävän musiikin ystävät kautta maan heräsivät perustamaan omia pelmuja, kemuja, pimuja ja telmuja Helsingin elinvoimaisen elmun innostamana.

Rockmusiikki monine tyylilajeineen murtautui esiin kellareista ja alkoi vaatia oikeuksiaan ja arvostusta "vakavan" musiikin rinnalla.

Rockradio aloitti vähän myöhemmin Yleisradiossa. Kolmena päivänä viikossa se keräsi ennätysmäärän kuuntelijoita radion ääreen. Joukoissa oli voimaa.

Myös Vaasassa rockdiggarit kammioissaan tempaisivat stereokuulokkeet korviltaan ja kokoontuivat perustamaan elävän musiikin yhdistystä. Jo ensimmäisessä, valmistelevalle kokouksessa oli yli 40 osanottajaa.

Tavoitteet olivat selvät: lisää konsertteja kaupunkiin, jossa tasokas rockkonsertti oli siihen mennessä ollut harvinaista herkkua.

Welmun perustava kokous oli 27.8. Vöyrinkadun kerhokeskuksessa, toimintaa oli polkaisemassa käyntiin 55 ihmistä, mukana Kehittyvän musiikin yhdistyksen uteliaita edustaja Seinäjoelta. Klubi-iltojen lisäksi ensimmäisenä tavoitteina oli kartoittaa Vaasan alueen bändit, joille lähdetäisiin etsimään harjoittelutiloja.

Musiikkitalo, nuorisomonitoimitalo hahmottui tavoitteeksi niin ikään alkuvaiheissa.

Tuomari Nurmio ensimmäinen vieras

Welmun ensimmäinen konsertti oli oitis syyskuun alussa. Rantapaviljongin kesäravintolassa esiintyi suosionsa huipulla kulkenut Tuomari Nurmio ja Köyhien Ystävät.

Loppuvuosi oli täynnä konsertteja. Pelle Miljoona, Champion Jack Dupree, Dave Lindholm ja Antero Jakoila, Woude, Päät, Kojo sekä Juice Leskinen & Slam Welmun pikkujoulussa. Näiden lisäksi konsertoi aika liuta tuntemattomampia bändejä.

Samaan aikaan paikallisille bändeille etsiskeltiin treenitiloja, ja eräässä kokouksessa päätettiin mahtipontisesti "tutkia bändien tilanne yksityiskohtaisesti ja tilaston pohjalta vaatia nuorisolautakunnalta tiloja harjoitusta varten".

Syyskuussa nuorisolautakunta myönsi Welmulle oman kokoustilan, joka oli yhdistyksen käytössä keskiviikkoiltaisina. 15 neliön koppi nuorisotalossa oli tukikohtana puolitoista vuotta.

Elmu-aalto huuhtoi suomalaista musiikkielämää: joulukuussa perustettiin valtakunnallinen elävän musiikin liitto. Liittoa oli muovaamassa jo 22 elävän musiikin yhdistystä.

Vuonna 1980 toiminta rullasi jo sujuvasti, aktiiviporukka jakoi toimia ja rivijäseniäkin oli jonkin verran.

Konserttitarjonta oli mallikasta: Jukka Tolonen Band, Jimi Sume'n, Samla mammas manna, Ratsia, Liisa Tavi, Petri Pettersson, Piirpauke, Jussi Raittinen, Sensuuri, Bluesounds, Zero Nine, kaikki vuoden neljän ensimmäisen kuukauden aikana.

Paikallisille bändeille pidettiin kilpailut, oma lehti sorvattiin. Järjestettiinpä SAINT-konsertti yhdessä rannikkopatteriston ja nuorisolautakunnan kanssa.

Noihin aikoihin kierteli kaupungilla yhä varmemmaksi käyvä huhu Welmun oletetusta poliittisesta linjasta.

Yhdistyksen jäsenet harmistuivat asiasta lopulta niin, että huhut pyrittiin jyrkästi kumoamaan julkisesti.

Welmulla ei ole poliittista linjaa!

Vuoden 80 kesälä pidettiin ensimmäinen Vaasan kesä-konsertti meren ympäröimässä Hietasaareessa. Nämä ulkoilmakonsertit ovat siitä pitäen olleet jokavuotinen tapahtuma.

1981 Welmu sai kaupungilta väljemmät tilat kokouksilleen. Vanhan Arbetets Vännerin purku-uhan alaisten, rapistuvien puuseiniä suojassa kokoonnuttiin viiden vuoden ajan.

Welmun mukana Roskilden juhlille

Vuoden 82 konserttisaalista olivat muun muassa Magnum Bonum, Pugh Rogefeldt, Paul Oxley's Unit, Hanoi Rocks, Siouxi & the Banshees, Siberia, Pink Champagne, Zero Nine, Pekka Pohjola sekä Rolf Wikström Hjärtslag, jonka konsertin huima menestys toi ruotsalaiset bluesmiehet Vaasaan tuota pikaa uudelleen. Konsertit olivat sekalaisesti joko ravintolassa tai kaupungin tiloissa.

Tuona kesänä Welmu järjesti ensi kertaa matkan Roskilden rockfestivaaleille.

Yhteistyö kaupungin nuorisolautakunnan kanssa oli vakiintunut säännölliseksi, sen yhtenä toimintamuotona aloitettiin bändikoulutus. Arbetets Vännerin tiloissa kehkeytyi yhteistyötä myös Welmun sekä teatteri- ja tanssiharrastajien välille, tosin erimielisyydet lopettivat tämän taiteellisen avoliiton ennen pitkää. Purku-teatteri-niminen ryhmä esiintyi talossa muutaman näytelmän verran.

Kaupunki astui merkittävän askeleen Welmua kohti palkkaamalla yhdistykselle puolipäiväisen toiminnanjohtajan vuonna 84. Hommaan ryhtyi Jyri Laitinen.

Vanha verstaas musiikin mekaksi

Welmu alkoi kovistella kaupungin päättäjiä yhä tarmokkaammin musiikin monitoimitilojen löytymiseksi. Ensin tähtäimeen otettiin nuorisotalo, mutta kaupunki ei syttynyt ehdotukselle. Welmu oli kuitenkin osoittautunut toimivaksi ja varteenottavaksi pumpuksi, joten kaupunki puhalsi pölyt vanhan puusepänerstaan päältä ja ehdotti sitä welmulaisten tukikohdaksi. Tyhjänä virunut kolmikerroksinen kivitalo omakuttiin alkuhämmytyksen jälkeen mielihyvin musiikin pesäpaikaksi.

Rock-Werstaaksi ristitty talo oli jo vuonna 1985 täynnä toimintaa, sieltä löytyivät niin alituisen kiven alla olleet bändien harjoitustilat, äänitysstudio, kuin yhdistyksen toimistokin. Talosta tuli Welmun sydän.

Vuonna 87 Welmu tuskaili etsiessään paikkaa klubikeikoille. Yhteistyö eri ravintoloiden kanssa kesti jonkin aikaa, mutta mikään ei ollut varmaa. Vuonna 88 varsin säännölliseksi klubipaikaksi vakiintui uusi Bristol. Se ei ollut järin ihanteellinen konserttitila, mutta oli paikka, jossa säännöllisesti järjestää klubi-iltoja. Welmun ääni alkoi tulvia myös paikallisradion aalloilla, joilla jonkin aikaa annettiin viikottain Kowan tuulen varoitus.

Oma klubi — haavesta todeksi

Silloin tällöin viriteltiin ajatusta oman klubin, musiikkikahvilan perustamisesta. Vuonna 1988 Welmu neuvotteli nuorisolautakunnan edustajien kanssa, suunniteltiin nuorten kokoontumispaikkana jo vuosia olleen nuorisokellarin "valtaamista". Keskiolutanomus juuttui kuitenkin nuorisolautakunnan pöydälle, joten tuumasta oli luovuttava toistaiseksi.

Kevättalvella 89 kaupunki tarjosi Welmulle vanhan ruotsinkielisen pelastusarmeijan taloa kehikseksi klubille. Taivallinen armeija oli talosta lähtenyt ja jättänyt aivan kaupungin keskustassa tyhjilleen oivan konserttitilan: kirkon saleineen ja lehtereineen.

Yhteistyötä alettiin tunnustella toisen taloon tulevan yhdistyksen kanssa, Nuorisokahvila 88 huolehtisi limuiloista ja Welmu klubi-illoista keskioluineen. Frälsningsarmenin eli Frelsiksen remontti alkoi tuota pikaa, ja keväällä 1990 Welmun suuri unelma kävi toteen.

Pirkko Tammilehto

Poutapäiväblues

Vaikka aurinko paistaa
on sydän
niin sumuinen.
Niin rankasti velloo
sielussa vesi surujen.
Psykologia terävää
kai tarvittaisiin,
että saataisiin selvää
mitä on sielunelämä tää.
Mut paskat
vedän pari kaljaa.
Huurteisen lasin takaa
aurinkolasit vipattaa.
Ja sää niin sumuinen,
vaikka aurinko paistaa.
Kysykää keltä vaan,
olisinko ansainnut parempaa.
Vaikka
ne valehtelee kuitenkin.
Sää sumuinen niin
ja aurinko paistaa silmiin.

— RJ

Vielä valkenee

Niin monta vuotta
olen varjoissa kulkenut.
Kuinka kauan?
Kuinka kauan vielä?
Kuinka monta kertaa?
Montako kertaa vielä
mun kaatua täytyy?
Ja sunkin kai
on pakko,
pakko mua töniä,
kun vain kadunlaitaa
voin varjoissa vaeltaa.
Silloin,
kun ei ole paikkaa,
ei paikkaa,
minne mennä,
kuinka silloin
voisi piiloutuakaan?
Mut aika tulee,
vielä munikin vuoroni koittaa.
Ja aurinko nousee
sumuisten vuorten takaa.

— RJ

Onhan elämä muutakin kuin ruusuilla
tanssia & rock'n' rollia.

Heille teemme
huomista
elämän estradilla.

Kohtalon kolhima

Hankkiudun ikävyyksiin
ja kaikki taas niskassa.
Mun on aivan pakko,
on pakko,
nuppi täyteen kiskasta.
Meno niin ankaraa,
elo kolhii elostelijaa.

— RJ

Äänittäjän pakeilla

Foto Risto Jalonen

Nelisen vuotta Welmun demostudiosta vastannut Nappi Aaltonen tuntee äänittäjän hommaan suoranaista kutsumusta mitä todistaa sekin seikka, että äänitysvehkeet olivat omasta takaa jo paljon ennen welmuyhteistyön käynnistymistä.

— Noin kolmellakymmenellä bändillä on jo demo tehtynä, valaisee Nappi, joka kuitenkin samaan hengenvetoon ihmettelee kyseisten tallenteiden laimeaa esittelyhalukkuutta.

Tässä eräs seikka jossa lähes kaikilla paikallisilla kyvyillä olisi parantamisen varaa ja paikallisradion ohjelmapäällikkö Hippi Hovikin ilmaisi aiheesta oman huolensa.

Ja kyllähän se hiukka kummallista onkin, etteivät demon tehneet ryhmät viitsi nauhortuksiaan kuuluville kuskata, vaikka tilaisuuksia on tarjottu ja tarjolla.

Welmun studion käytössä on edelleen äänittäjä Aaltonen omistama 8-raita laitteisto, mutta styrkkarit ja mikrit tulee jo Welmun puolelta.

— Paikkaa ei voi muuta kuin edulliseksi mainostaa ja jos se ei riitä, niin ta-kuulla aina jonkinlaiseen sopimukseen päästään, vakuuttelee Aaltonen.

— Luenteeltaan homma on enemmänkin rockhengessä toteutettua sosiaalista kanssakäymistä, jossa raha ei näyttele kovin suurta roolia ja taata voin, että työsarkaa riittää.

— Kun demo tulee tehdyksi niin näkyy ja varsinkin kuuluu josko bisrit toimi tai ei. Bandikämpissä treenailu on niin kovalla volumella hoidettua touhua, että studiossa usein herätään huomaamaan kuinka ne sovitukset lopulta kulkee, selvittelee Nappi, joka muiden musisointiensä ohella pyörittelee äänittäjän hommaa lahina sivutoimisesti, mutta tosissaan.

— RJ

VAASASSA TAMMIKUUSSA 1992

Layout, toimitus
& piirustukset
Avustivat

— Risto Jalonen
— Raimo Heinonen
— Pirkko Tammilehto
— John Dahlqvist
— Keijo Bagge

Asemointi: Grafimont
Painotyöt: Kirjapaino Erik Martin

Painos 1.000 kpl

Kustantaja: VAASAN KAUPUNKI

Korkean tason pelimanni

Meno on rankkaa, kun tosissaan svengaa.

Mikko Rintanen

Osoite: President Music, Helsinki

Jo nuorna miehenä Mikko Rintanen pääsi musiikin makuun. Jossain tuolla kahdeksan ikävuoden korvissa, ja siitä etiäpäin, hän sai koulutusta Vaasan Kuulaopistossa.

Ja jo kansakoulusta se bänditoimintakin pyörähti käyntiin. Eka yhtye oli nimeltään Hards ja Mikon lisäksi siinä musisoivat Juha Laurila sekä Timo Holm ja heti ekalla keikalla, Palosaaren kansakoulun kevätjuhliissa, sali oli täys.

Tämän jälkeen vaasalaiskokoontenpanoja on tasaisesti riittänyt esim. Argus ja Lord Action.

— Sitten rupes tuleen Supersuikkis juttuja, joka oli seinäjokelaisbändi ja sen riveissä pääsi jo maata kiertämään, selventää Mikko.

Melko pian tämän jälkeen tapahtui Ruotsiin muutto, josta Rintanen joutui pikaisesti palailemaan saadessaan pestin jo ennen uppoamistaan legendaarisesti muodostuneen Royalsin riveissä.

Ennen hajoamista saatiin kuitenkin aikaseksi single, jonka säveltämiseen osallistui kosketinsoittaja Rintanenkin, sekä tuplalive, joka tänä päivänä alkaa olemaan melkoinen keräilyharvinaisuus; siis se ensimmäinen painos. Sitten hajoamisen myötä pikapaluu toiseen kotimaahan ja kohtapuoleen odottivat jälleen tositoimet tukholmalaisen North Connectionin riveissä.

Tuotapikaa tehtiin myös singletaltiointi todellisa ammattitaidolla Skandinavian parhaassa Polarmarkin omistamassa studiossa missä megabändi Abbakin pani matskunsu kasaan.

Sinkun nimi oli Lagg dej ner på gatan och dö ja oli tuo nyt sitten enteellistä tai ei, niin kohta levytyksen jälkeen yhteistyö kariutui.

Uutta potkua

Sitten mentiinkin hämyosastolle ja lujaa ja armeijan kautta back to Vaasa ja Ben Antell Bandin miehistöön. Purkitettiin Waters LP, jota myytiin huomattavasti enemmän Kanadassa ja USA:ssa kuin Skandinaviassa. Elettiin herran vuotta 83 ja lamasta ei ollut tietoaakaan, kun seuraavana vuonna tuli taas lähtö Helsinkiin.

Näyttelijätär Sue Lemström patisti Mikon teatteripianisti-keyboardistiksi ja siinäkin puuhassa lipsahti vuoden verran, ennekuin alkoi taas tuntuun siltä että keikkabussiin on päästävä. Manageri Lido Salonen hoitikin homman ja järkäsi äijälle paikan Kirka Babitsinin silloisen heavyorkesterin vahvistukseksi.

Puolitoista vuotta siinäkin sitten humahti ja tullessa vuoteen 88 alkoi niinsanottu hiljaisempi elo. Kotona ja tolleen.

Toki Helsingin yöelämä kiehtoi edelleen ja erinäisten klubijamien merkeissä tuli aikaa vietyksi. Tämän jälkeen, ei niin kovin kauan sitten, joskus 91 alkupuoliskolla, kovemman linjan rockjoukkue Havana Blacks otti maestro Rintaseen yhteyttä ja siitä sikisi nyt nähtävä ja kuultava yhteistyö.

— Ja studioon ollaan menossa, koska uusi materiaali täytyisi saada ikuistetuksi, päättää kosketinsoittaja Rintanen, jonka omimpaan alaan kuuluu myös kitarointi ja sun laulelu.

Jan Stolpe - kitaristi

Foto Risto Jalonen

— Kitaran ohella on kurkkuakin tullut viriteltyä, hymähtää laulumiehenäkin tunnettu Janne.

Kun Jan Stolpen musiikkiinnostus virisi vuonna 70 saivat palloilut jäädä. Tätä ennenhän poika oli tunnettu melkoisena urheilumiehenä, kuten isänsäkin, mutta kitara tuli ja vei ja se oli ker-rasta poikki.

Musiikillisen historiansa alkutaipaleella J. Stolpen suurimmat idolit olivat kukapa muu kuin Jim Hendrix ja yhtyeistä sellaiset tuon ajan suuruudet kuin Cream ja Deep Purple.

Serkkupoika Ulf Smedberg alias Uffa omisti akustisen Landolan jolla Jannekin pääsi soitanton-jen makuun. Homma oli totista puuhaa ja tahti kova, sillä jo kahden viikon harjoittelulla kulki läpeensä ainakin eräs bravuuri Purplen In Rock älppäriältä. Oma skitta irtosi kuitenkin vasta 72, mutta väliajan paikkasi lainasähkö ja pannu-huone soi.

Exom oli se ensimmäinen soitinryhmä jossa Stolpen kitarointi alkoi hioutua ja tuolloin olivat myös laulunlahjat kovalla koetuksella. Muut ryhmässä musisoineet olivat: Kuulan Rofa rummut ja Häggblomin Rofa basso. Heti perään 73 seurasi Lord Action jossa olivat Jannen lisäksi jäse-ninä: Harri Påfs — laulu, Timo Holm — basso, Sixten Sandvik — rummut ja Mikko Rintanen — keyboards. Vielä tässäkin vaiheessa pysyttiin lähimain kotikentällä, mitä nyt Torniossa tuli pyö-rähdettyä, mutta sitten koittikin jo Rambling Bandin aika: Eero Lakaniemi bassossa, Mikko Rintanen koskettimissa, Seppo Rahkola rummuissa ja Stolpe hoiteli kitaroinnin ohella taas kerran myös laulupuolen, mistä Hesarikin muisti häntä kiitellä, kun joulukuussa 74 Helsingin

Kulttuuritalolla järjestetyissä bändien SM-kisassa irtosi kolmas sija. Mitään kummempaa ei voit-toisan osallistumisen johdosta lähtenyt kuiten-kaan kehittymään ja toiminta hiipui.

Niinpä Jan Stolpe pakkasi laukkunsa ja siirtyi Turkuun Yellown riveihin ja sai työtovereikseen sellaiset herrat kuin Eero Valkonen — rummut, Hege Koskela — basso ja Micke Warness, mies Alaskasta, lauloi ja soitti komppikitaraa. Yellow oli ikävä kyllä juuri ennen Jannen liittynistä levyttänyt, että mies ei vielä kukaan studioon päässyt, mutta lujaa meni ja keikkoja riitti.

Sitten seurasi parit välivuodet ja onnellinen Ruotsiin muutto. Mitä seurasi singlemuotoinen läpimurto Abbankin käyttelemällä Polar-studiolla. Tämän sai aikaiseksi Tukholmalais-bändi North Connection, jonka vaasalaisvahvis-tuksina toimi Jannen ohella myös pelimanni Rintanen.

— Yhteistyö sujui mukavasti kun porukka oli sen verran joviaalia, mutta ikävä kyllä sekin sit vaan yht'äkkiä lopahti ja varsinkin sen takia että Rintasen Mikko lähti Inttiin, muistelee Stolpe.

82 Tapahtuneen paluumuuton jälkeen alkoi Vaasassa tapahtua. Nimittäin — kehkeytyi yhtye nimeltä Wild Forces, joka tähän päivään mennessä on parhaimmillaan yltänyt Suomen Top Teniin, singlellä Sophia joka käytiin Jenkeissä videoimassa. Nauha koostettiin LA:ssa ja tuottajana toimi Renny Harlin, joka ei todella-kaan ole jäänyt täysin tuntemattomaksi nimeksi.

Samaan aikaan taltioitiin myös sinkun B-sivu I Wan't You To Stay.

Kyseinen sinkku on myös siitä historiallinen että sen voimin Wild Forces ensimmäisenä suomibändinä pääsi MTV:n videopyöritykseen, jonka ansiosta nauha nähtiin ruuduissa osapuilleen pari kertaa päivässä parin kuukauden ajan.

WF soundista vastaavat: Chrise — laulu, Hexa koskettimet ja taustat, Putte — rummut ja Janne — kitarat ja taustat sekä Micke — basso.

Viimeksi mainittu tuli kuvioihin lahden takaa Umeåsta, kun silloinen musikantti Tom Jansson siirtyi bassonvarresta muihin hommiin.

Jungle Of Love eli kolmas video pyöräytettiin Vaasan Club 25:ssä syksyllä 90 ja se on saman nimisen pitkän soiton nimikkoraita.

Ja se kaikista ensimmäinen video... sehän tehtiin Wärtsilän vanhalla telakalla Vaasan Palosaaren Mansikkasaarella ja se jos mikään oli omatoimi-

suuden riemuvoitto. Yhellä reissulla selväks ja silleen...

Tätä edeltänyt ensimmäinen LP, joka kantoi bändin nimeä, sai jo aikaiseksi sen että kansainvälinen CBS teki masterdealin WF:n kanssa, mikä tarkoittaa sitä, että levy-yhtiö ostaa valmiin tuotteen ja markkinoi sen edelleen.

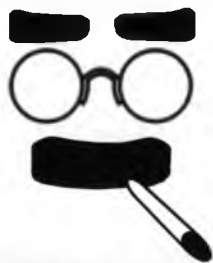
Lähinnä Pohjoismaissa on WF:n levyjä myyty noin 15.000 kpl ja viimeisimpänä aluevaltauksena on uudempi LP julkaistu nyt myös Espanjassa.

Koska sitä henkilökohtaista materiaalia on vuosien varrella kosolti kertynyt, niin tämän päivän tärkein päämäärä on oman soololevyn kasaaminen ja siihen tulevan materiaalin viimeistely.

— Ja siihen sitä hiomista piisaa, vakuuttaa Jan Stolpe.

— RJ

GROUCHO ORCHESTRA

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Syksyllä 91 toimintansa aloittanut Groucho Orchestra tarjoaa totutusta poikkeavan musiikkivaihtoehtoa. Se puhallelee uusia tuulia 40-

luvun mustalaishengessä. Keikkaohjelmistoon sisältyy niin Fitzgeraldia kuin Armstrongiakin ja uudemmassa suuntauksesta käyvät esimerkkeinä Vayacondios ja Remu Aaltonen.

Omaa tuotantoa ryhmä ei ole saanut vielä kasaan, mutta työn alla on ja yksi biisi on jo kuka-kuinkin valmiina.

Orkestran muodostavat: Tina Backman — laulu ja piano, Max Backman — laulu ja akustinen kitara, Nappi Aaltonen — akustinen kitara, Lido Salonen — basso ja Tommy Harma rummut.

Oleellinen osa kokonaissoundista rakentuu Tinan ja Maxin vuorolaulannan varaan ja tietenkin heliseviin akustisiin.

— Idea vanhemman kaman työstämisestä lahti kaiken kohkaamisen vastapainoksi, selvittää Tina.

Ryhmä hoitaa asiallisesti myös tuon visuaalisen puolen, sillä aikakaudelle uskollisesti myös puukeudutaan. Mistä saatiin vahvaa näyttöä loka-kuussa 91 Vaasan kaupungintalolla järjestetyissä Pelästakaa Villa -iltamissa. Kunniavierana paikalla nähtiin myös edesmennyt Groucho Marx. Maxi hoiteli roolin tyylikkaasti. Oli osassa kuin ilmetty itsensä...

— RJ

Vuokko, Riku ja Jari irroittelevat Vaasassa Club 25:n lavalla. Laulaja Vesa on yleisön joukossa laulattamassa yleisöä.

Klamydiatauti jatkuu

Klamydia on vaihtanut jäseniä jonkun verran vuosien varrella, mutta se ei ole paljon bändin tahtia ja suosiota haitannut. Bändillä menee vielä vaan kovaa. Viimeisin älppäri "Los Celibatos" on indielistojen kärjessä keikkunut jo kauan ja uutta matskua tehdään koko ajan. Tämän hetken Klamydiajäsenet ovat Jari Helin basso, Vesa Jokinen, laulu, Riku Purto, rummut ja Marko "Vuokko" Vuorimaa, kitara.

Klamydian treenikämpän löytää myös Rock-Werstaalta. Pojat ovat perustaneet oman levy-yhtiön, Kråklund Records, jossa on bändin jäsenien lisäksi mukana myös bändin entinen basisti, Arto Laaksoharju.

Klamydian yhdyshenkilöt ovat Jari, kotipuhelin 961-129 519 ja Riku, kotipuhelin 961-169 125.

Tauti tarttuu! Pitäkää yhteyttä.

— JD

N E G R O KÄÄRME

Käärmeilyä Club 25:n lavalla. Vas. Kirsti Aaltonen, Rauni Rokka, Arto Dahlbo ja Jyrki Kjellman.

Negrokaärme on vaasalainen puoliakustinen bändi, joka esittää laulajan Rauni Rokan omintakeisia lauluja. Niitä löytyy sekä nopeina että hitaina.

Negrokaärme harjoittelee Vaasassa Rock-Werstaalla. Muut bändin jäsenet ovat Kirsti Aaltonen, koskettimet, Arto Dahlbo, lyömäsoittimet ja Jyrki Kjellman basso.

Negrokaärmeen yhdyshenkilöt ovat Kirsti Aaltonen, kotipuhelin 961-125 862 ja Rauni Rokka 961-170 714 myös kotia.

— JD

UUSIA TUTTAVUUKSIA

Foto John Dahlqvist

Kun Metuja esiintyi ensimmäisen kerran lavalla Club 25:ssä ei uusi kitaristi Timo Jussila vielä ollut mukana. Sen takia toisena kitaristina kuvassa esiintyy Klamydian Vesa Jokinen. Muut Metut ovat vasemmalta Kari Bonden, rumpali Toni Pitkäsalo ja basisti Petri Lampinen.

METUJA

Muutama kuukausi sitten ilmestyi uusi bändi Vaasan rockkartalle. Metuja löysi tiensä keikkalavoille ja tämä bändi ei jarruttele lavalla. Harjoituskämpällä Rock-Werstaalla harjoiteltiin jonkun aikaa ja sitten nopeasti keikalle. Petri Lampinen tuli "Lapset" yhtyeestä ja Toni "Kape" Pitkäsalo on entinen Klamydian rumpali. Bändi on saanut nimensä bändin kaheä-

äänisestä laulajasta ja kitaristista Kari "Metu" Bondenista ja toisena kitaristina toimii Timo Jussila.

Tietoja bändistä saa Welmun toimistosta, jossa tietoja ei pantata, vaan kaikesta mappiin saadusta bänditoiminnasta informoidaan auliisti.

— JD

Sitä ei heti kohta uskoisikaan kuinka tärkeä väline on hyväkuntoinen keikkakalenteri.

The Rockin' Rautakankies

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Hulvattomasta paikallis rock 'a' billystä vastaa lähinnä The Rockin' Rautakankies, joka muun muassa venyttää kaikkea esiintyvää nahkaa. Kokoonpano on partyfiiliksiin sopeutunut ilotelluryhmittymä jolle itse akti on pääasia. Siis, rannan tunnelman kehittäminen on ryhmän soitinmenojen keskeisin sisältö.

— Sen kun saa aikaan niin kaikki muu hoituu kyllä, vakuuttavat Kali ja Pinkku.

Notkuvasta rautakankeilusta vastaavat: Heiska — laulu, Kali — kitara & kontrabasso, Pinkku — basso, Teetsi — kitara ja Bobo — rummut.

Miehistön seksuaalisuutta ärsyttävä kokonaisuus tähtää keskiverokuluttajan shokkihoitoon, sun muuhun terveellisempään terapiakäsittelyyn epäterveitä elementtejä unohtamatta. Tämä tyylipuhdas Runck - a - billy edustaa estotonta musisointi näkemystä, jonka puitteissa on jo ai-

van pakko huuhdella siveysopillisia rockkäsitteitä.

The Rockin' Rautakankies on kehiteltyt systeemejään noin kolmen vuoden ajan ja missäs nyt ollaan?

Lähtökuopissa, veistelee Pinkku ja lisäselventää, että samaa pahennusta tullaan aiheuttamaan jatkossakin ja näissä merkeissä ollaan aina veksillä jäljillä.

Alkuvuodesta 92 oli porukan ainoana huolena jo hetken jatkunut armeijan kuvioihin sotkeutuminen, joka oli päässyt sekoittelemaan musiikillisesti tiivistä rivistöä.

— Kohtapuoliin loppuki jengi pääsee siitä riestasta ja sitte taas alkaa tosissaan tapahtuu, valaisee Kali.

Ja ei muuta kun odotellaan, että näin tulee tapahtumaan.

— RJ

NIPPLES

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Parisen vuotta pystyssä ollut 70-luvun keskeiseen amerikkalaisperäiseen matskuun pohjaava keikkakokoonpano, gothic boogie band —

Nipples on saanut soitannot hiotuksi vahvaan lyöntiin minkä takaa miehistön rutinoitunut osaaminen.

Homman hoitavat: Pasi Juvonen — rummut, Lido Salonen — basso, Nappi Aaltonen — kitara, Markku Keho — laulu ja Jan Stolpe — kitara sekä laulu.

Bändin keikkakalenteri näyttää hyvältä ja lavashowssa piisaa vauhtia, niin että mikä ettei...

— RJ

JELLY ROLL

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Takavuosina vaikuttaneen Felix -yhtyeen rounioista nousi Jelly Roll.

Nykyisessä miehistössä ei Felixistä muistuta enään kukaan muu kuin kumpaisessakin groupissa perustajajäsenenä häärännyt Jokke Kulju ja heti alkuunsa Jellyn käynnistettyä kuvioihin ilmaantui Jabbo Holms.

Muut miehet ovat tuoreempia tapauksia, vaikka eipä silti etteikö koko Jelly Rollkin olisi melkoisen uusi ilmiö, koska historiaa on takana vasta parisen vuotta.

Mukana menossa: Hasse Montin — rummut, Jokke Kulju — kitara & laulu, Patrick Norrgård — laulu ja Jabbo Holms — basso.

— Melodinen rock 'n' roll on homman nimi sel-

vittää H. Montin.

— Viimeinen puolvuotta ollaan tehty demoa ja Rockstopin kautta on videointia yritelty mutta toistaiseksi se homma on vähän puissa, mutta eiköhän se siitä. Lähinnä ollaan keskitytty keikkamyyntiin, että saataisiin edes jotain kaasaan, kun tässä vaiheessa joutuu keikkailemaan lähes omakustannehintaan ja senkin johdosta olisi pakko saada jotain näkyvää ja kuuluvaa aikaseks esimerkiksi levy olisi aika kova sana, tähdentää Montin.

Tavoitteet ovat Jelly Rollilla yleisesti ottaen hyvinkin korkealla ja niinhän se pitää ollakin.

— Mutta sekin riittäisi kun tällä hommalla alkaisi toimeen tulla, vakuuttaa Montin.

— RJ

Deep Swamp of Virginia

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Komppikitaristi-laulaja Aatu, rumpali Pere, basisti Jallu ja kitaristi J-P muodostavat Deep Swampin miehistön. Tämän melko tuoreen komppian tyyliä liikuskelee jossain tuolla rajummin esitetyn poprockin liepeillä:

— Meillä on vivahteita, niin punkista kuin rockabillystäkin, mutta erityisesti juuri melodia pitää homman kasassa, tähdentää Aatu.

— Mä en nyt kyllä oikein tiedä meneekö toi

ihan noinkaan, mutta olkoon, myötäilee Pere. — Homma on suht uus. Ruvettiin vasta tuossa helmikuussa 91 tositoimiin ja silloin heilui kitarrassa Viinamäen Hantta, mutta ne oli niitä aikoja. Nyt on nyt, kertoilee Aatu.

Pojat ehtivät kuitenkin heti kättelyssä osallistumaan Seinäjoella jokavuotuisina pidettäviin Pohjanmaa Rockin alkukarsintoihin, mutta siihen se jäikin. Intoa tuntuu kuitenkin suorastaan pursuvan ja nuoremmalla ikää tällainen on juuri oikea asennoituminen ja miksi ei muutenkin. Ainahan kaikki on voitettavissa...

Jokatapauksessa parin clubikeikan verran on Swampseillekin jo kokemusta karttunut ja eiköhän ne sijoituksetkin riittävällä energialla ladatesa parane.

— RJ

Hollis Brown

Tuffa Ågren, Max Bäckman, Henkka Henriksson, Benny Fors & Kaisu Viita-aho.

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Hollis Brown on hardrock bändi jonka musiikkityyli on käynyt Pohjanmaalla ja jo laajemmaltikin tunnetuksi. Se esittää tuollaista Hurriganesista jäykempää kamaa, jossa on tiheää vankkuutta.

— Kyllä sitä huomaa, että ollaan hiljalleen päästy kunnan keikkarutiinin tuntumaan. Enään ei esim. tarvi ihmetellä, että tota spottia täytyy kääntää, kun muuten ei nää soittaa. Rupee siis ikäänkuin oleen toi sormituntuma kondiksessa, vakuuttelee Henriksson.

Hollis Brownin historia käynnistyi joskus 88 ja niisanotut livedemot ovat kolisseet järjestäjillä koskapa Provinssin päälavalla tuli esiintyäsi 89, Nummirockissa, on the big stage, 90, Tavastialla Helsingissä kahteen otteeseen 89 ja 90, Juhannuksena 91 Valkeakosken Intiaanirockissa ja sieläkin päälavan puolella sekä Ahveniston Giants of rock festareilla eräänä klubiesiintyjistä ja tässä olivat vain ne tärkeimmät, että melkoisen kovaa on kulkenut.

Kokoonpano on vakiintunut muotoon: Kai Viita-aho — laulu, Max Bäckman — soolo, Benny Fors — komppi, Tuffa Ågren — basso ja Henkka Henriksson — rummut.

Ensimmäisen Mau Mau-Recordsin kustantaman sinkkunsä Hollisit saivat valmiiksi kesällä 89 ja vierailevana tähtenä sillä nähtiin pienoiseksi eläväksi legendaksi muodostunut Dave Lindholm. Sitten 91 tuotannolle saatiin omakustanne muotoisen sinkun verran jatketta ja nyt oli soundilista selkiytymistä havaittavissa. Nauhoitus suoritettiin Musicboxin studiolla Paraisilla ja loppumiksaus varten ajeltiin Finnfoxille Helsinkiin ja tällä toimi miksarina Mikko Karmila.

Uran jossain käänneessä homma tuntui saavan siivet: Sopimus kahden LP:n tekemisestä erään nykyisin edesmenneen pienkustantomon kanssa tuntui olevan handussa, mutta firma ehti menemään nurin jo ennen papereiden allekirjoittamista.

Mutta tätäkin on rock 'n' roll.

— RJ

Mike Stand

Osoite: Palosaaren Yrityskeskus Oy

Noin 12:sta vuotta on Mike Stand muhinut liemessään. Ehkä nuo rönsyilleet kehitysjuurat alkavat jo pikkuhiljaa vaikuttaa?

— kakku kypsy kerroksittain. Aluksi oltiin hirveitä. Sitten vain kamalia, josta hissukseen päädyttiin tasaseen metelöintiin, jota tässä nyt sitten on viime vuosina tasoteltu, myhäilee solisti-taiteilija Anttila sarkastisesti.

Tälläinen hidas kypsytely onkin soveltuva menetelmä silloin kun ei alunperinkään ole puurattu missään haudanvakavissa ammattunelmis-sa. Vaikka ehkä sitä näilläkin velipuolikuilla on käsittämätön suosionilluusio mielessä kummitelut. Kenelläpä ei.

— Se eka demo on vieläkin tekemättä, mutta kaikki ajallaan. Ja meillehän tämä on ennen-k kaikkea soittamisen iloa. Harrastus muiden toimien ohella, meriselittää Anttila.

Alkuvuosina Mike Standin bänditoiminnassa vaikutti voimakkaasti bassonvarressa notkunut Mappe Punkari ja tuolloin Anttilan Rauno hoiteli laulun ohella myös rumpaloinnin, mutta kun kuvioihin ilmestyi kovassa iskussa oleva Markku Malmi, niin Raunon kolistelut saivat jäädä.

Niemi siirtyi patteriston taa ja Anttila jäi keskittyneemmin hoitelemaan mikrofonisiin möristelyt. Tässä vaiheessa vapautuneen basistin paikan paikkasi Olli Tarvonen ja yhtyeen perusnaama, sen koossapitävävoima, kitaristi Mikki Nygrenkin tuntui kuin saavun uutta uskoa. Uusjako paransi kummasti miehistön heavyblues meininkiä. Siitä esimerkkeinä Totta's Blues Band, J.J. Cale, George Thorogood ja Z.Z. Top jotka kuuluvat yhtyeen lainatavaran perusmateriaaliin.

— Keikoilla käyntikin on lisääntymään päin, sikäli mikäli muilta hommilta ehditään, kuittaa Rauno.

— RJ

Osoite: Kotiranta, Kujakatu 4

Kokoonpano: Mikko Hannuksela — soolokitara, Karri Suoraniemi — rytmikitara, Harri Huhtala — soolobasso, Kaitsu hahto — taustarummut ja Mikki Salo — yksinlaulu.

Perustettu kylmänä tammikuun loppuna 91. Alkuperäisessä kokoonpanossa oli Karri (tuoloin myös lauloi), Kaitsu ja Harri. Tällä kokoonpanolla tehtiin ensimmäinen demo neliraiturilla nimeltään "Encapsulated", joka sisälsi kaksi kappaletta (toinen hylättiin).

Mikko ja Mikki liittyivät maaliskuun lopulla. Tällä kokoonpanolla tehtiin toinen "In Godly Flesh" -demo, Welmulla Napin avustuksella. Jälkeen oltiin tyytyväisiä.

Bändin musiikkityyli lienee death-metal.

Onko soittimet hallinnassa? — Kitarankaula sopii käteen kuin oma miehuus, sanoo Mikko.

Suurimmat vaikuttajat? — Howde Hautamäki, KOFF III, Monsteur Mosse (Harrin suosikki), rainer Friman, Arja Örisevä, Brat Zimpson sekä viimeisenä, mutta kaikkea kuin vähäisimpänä, soittokämpän kissanpaskan haju, puhuu Karri.

Keijo Bagge

C R O S S

Max & Timo hämärissä

ROADS -duo

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Kahden kitaran varaan rakentuva poljenta on Crossroads -duon tavaramerkki. Kitaroinneista huolehtivat Max Bäckman ja Timo Hiltunen, jotka molemmat myös laulavat. Moniäänisyyttäkin siis ilmenee vahvan kitaroinnin siivittäjänä, jossa varsinkin dobrolla on merkittävä osuus. Timo toteaaakin, että joskus vuonna 87 tää meidän yhteistoiminta lähti käyntiin nimenomaan ton dobron löytymisen johdosta. Se oli molemmille melkoinen instrumenttikolauk ja sen seuraukset ovat jo muodostuneet tietynlaiseksi keikkatraditioksi ajateltaessa Club 25 toimintaa. Näillä toistuvilla Clubikeikoilla on mukana nähty myös bassoklarinetisti Kimmo Koskiranta, jonka bassovahvistus on luonut tukevuutta liveilmeeseen. Herääkin kysymys onko duosta muodostumassa trio?

— irtonaisena vakijasenena se mukana pyörii, mutta kyllä me homma edelleen kaksistaan hoidellaan, valaisee Max.

Crossroadsin ulosanti muodostuu pääasiassa vanhoista helmistä kuten Johnsonin, Bukka Whiten, Sleepy John Estesin ja Leadbellyn tulkinnoista, mutta omiakin kipaleita löytyy. Bäckman on säveltänyt ja sanoittanut esim. Walking kappaleen, joka jatkaa countrybluesin ansiokkaita perinteitä ja Hiltuseltakin toki löytyy omaakin materiaalia esim. Cool me, joka vatkaa peltobluesin voimalla, niittäen vaasabluesin suppeata sarkaa.

Miksi sitten esityslistalla on niinkin vähän tuota omaa tuotantoa?

— Hyviä countryblueseja on tehty niin paljon, että omat kappaleet voi säästää toisiinkin taroituksiin, selventää Hiltunen.

Elokuussa 91 kävi duo purkittamassa 8 kappaleen demon. Se tehtiin Seinäjoella Wallriver-sound -studiolla Kehittyvän musiikki ry:n stipendin turvin, mutta koska aikaa oli varattuna vain 8 tiimaa, niin homma tuli purkittua lähes liveinä ja studiomahdollisuudet jäivät pitkälle hyödyntämättä.

Mutta seuraava demo tehdään tyylillä, vakuuttavat kulkurimusiikin sanansaattajat.

— RJ

Osoite: Rockwerstas, Myllykatu 18

Kuin yhdestä suusta vakuuttavat Tuomo, Keijo ja Mikko eli 3/4 Vomituritionin vahvuudesta, että bändin tyyli suuntautuu ja pysyy death-metal, mikä kalskahtaa kolealta, mutta saattaa olla hauskaakin.

— Pidämme myös sienistä, vaikka hallusinaatiot tulevatkin omasta päästä, valottaa M. Hietanen ja jatkaa aiheen vierestä.

— Olemme jääneet esimurkku asteelle ja olemme hyvin vihaisia.

— Bändi toimi ennen Desecrator nimellä, kunnes Intti tuli ja homma meni paskaks. Pikku-

hiljaa on homma taas lähtenyt käyntiin ja tukkaki taas kasvaa.

Nimeä jouduttiin vaihtamaan, koska rapakon takana ilmeni oleilevaksi Desecrator -niminen yhtye, joka otti ja teki LP-levyn. Rändin keski-ikä pyörii siinä 21. hujakoilla ja kokoonpano on seuraava: Tuomo Aarnio — basso, Keijo Bagge — laulu, Mikko Hietanen — kitara sekä rummuissa Jan Miekka, joka laistoi haastattelutilaisuuden hyvin, hyvin syvän vasy mystilan johdosta.

Rockverstaan ja eritoten Velmun toimintaan pojat ovat mielistyneitä.

— Se auttaa helvetin paljon jo pelkällä olemassa olollaan, todistelee Keijo Bagge.

Poikien muskillista mentaliteettia kuvannee parhaiten pääasiallisena puhemiehenä toimineen kitaristi Hietasen kommentti:

— Kitara on ainakin oma ja ellei se säry, niin sillä soitetaan jatkossakin, eikä kanikonttorikaan ole vielä päässyt osingoille.

Kyllä se siitä..., sano eräskin väljähtänyt valtiomies.

— RJ

Pieni evankeliumi

Mestari Rappi nyt
on linjalle lähtenyt.
Ja reppunsa latasi hän
Ja enkeli virkkoi näin:
— Rappi on tänään selvinpäin.
Siispä suuren ilon ilmoitan:
Reppu ja reissumies
siinä on lyömätön pari.

Ja droppia aina tarvitaan.
Pian
maestro tulee ja pusertaa,
lääkkeet lautaselle lataa.
Koko kaupunki kierroksessa.
Uudet jauhot pussissa.
Jengi taas polkea jaksaa.
Ettekä kuulkaa arvaakaan,
kuinka paljon Rappia tarvitaan.

— RJ

Foto & akryyli: 91 Risto Jalonen

Polkimet puuttuu

Poliittinen rock

Hallitus tekee mitä huvittaa.
Manu varjona linnassaan.
Oppisitioko voisi vaikuttaa?
Kuinka?
Suurteollisuus lamamitalleja rinnassaan.
Eduskunnan turha on edustaa.
Omat koirat ainoan edun saa.
Vieläkö ihmettelee kansa,
— miksei mikään muutu?
Kumiluuta pyörittelee kurkussaan.
Henkee haukkoo - Kakoo.
Eikö lutkut juutu?
Vieläkö henkii muutoksen tuuli?
Ja jossain soi rock 'n' roll.
Heiluuko vielä huuli?
Ilmeetkö liian vakavia?
Mitä kukin kuuli?
Kuka mitäkin luuli.

— RJ

tositoimissa E. Mendelin.